

*'Een zeldzaam
spannende roman over
families van de goede
-en slechte- soort.'*

*Paula Hawkins, auteur van
Het meisje in de trein*

DE STEM UIT HET BOS



LIZ MOORE

De stem uit het bos

LIZ MOORE

DE STEM
UIT HET
BOS

Vertaling Inger Limburg

WERELDBIBLIOTHEEK

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *The God of the Woods*. Riverhead Books, imprint van
Penguin Random House, New York

© 2024 Liz Moore

© 2024 Nederlandse vertaling Inger Limburg / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Grace Han

Omslagbeeld: detail uit *White Horse in a Wooded Landscape*, 1791 van Sawrey

Gilpin © Christie's Images / Bridgeman Images

Omslagbewerking Dog and Pony

Auteursfoto © Maggie Casey

NUR 302

ISBN 9789028453524

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers



Voor mijn zus Rebecca, die dit woud ook kent.

Inhoud

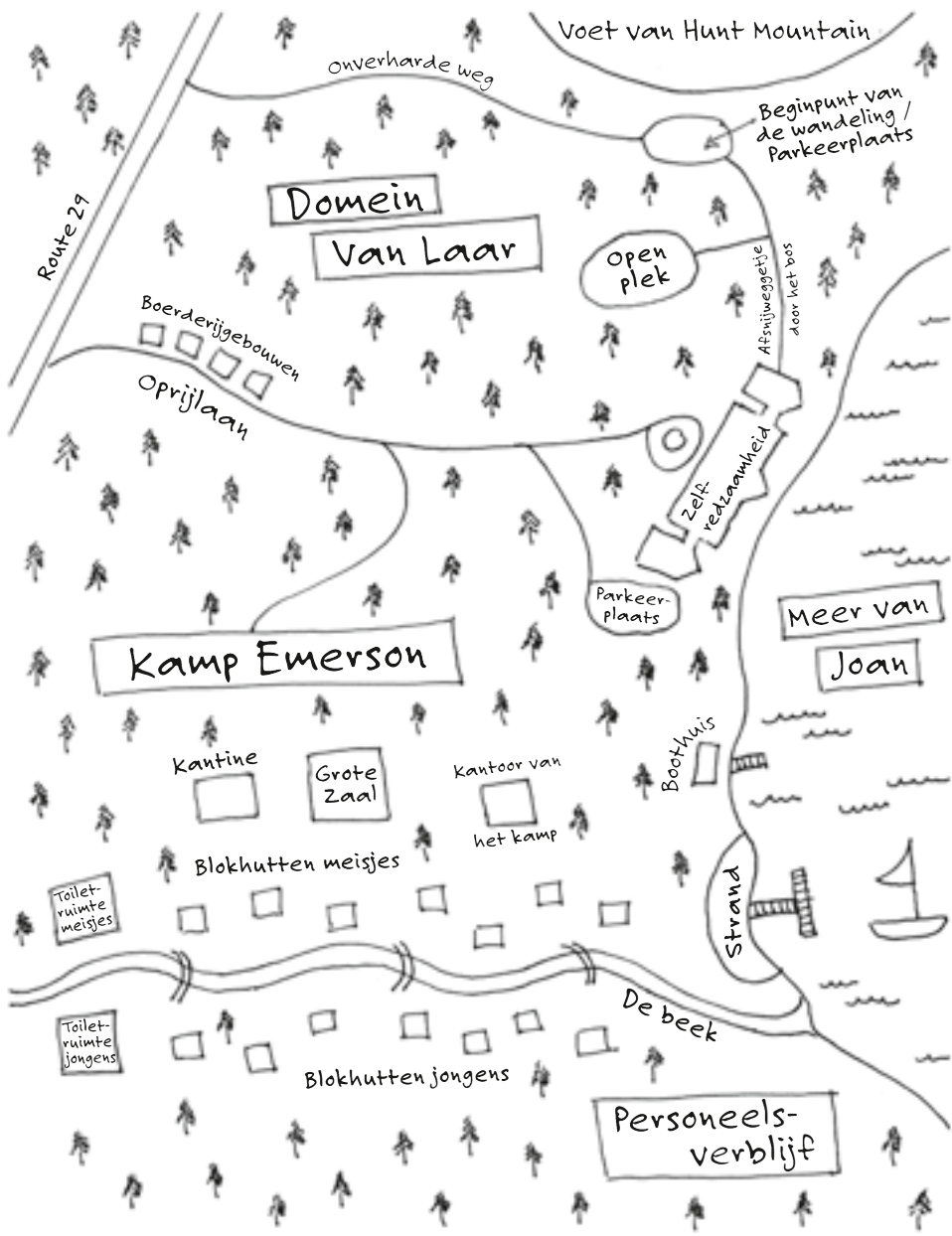
I	Barbara	11
II	Bear	79
III	Als je verdwaald bent	129
IV	Bezoekers	185
V	Gevonden	209
VI	Survival	261
VII	Zelfredzaamheid	339
	Dankwoord	429

Menig wandelaar die op het punt staat dit woud te betreden, reageert ongelovig op waarschuwingen voor het gevaar dat op de loer ligt als hij zich onvergezd overgeeft aan zijn favoriete tijdverdrijf. Maar er is één wezenlijk gevaar waar hij niet aan hoeft te twijfelen, namelijk het gevaar om in het bos te verdwalen. Dat is het enige waarvoor eenieder moet vrezen in het woud van de Adirondacks!

– Uit ‘Verdwaald in de Adirondacks. Waarschuwing voor de bezoekers van de North Woods. Wat niet te doen als u verdwaald bent, en hoe verdwaling te voorkomen’, *The New York Times*, 16 maart 1890

Hoe snel toch, peinsde ik, wisselen schoonheid en gevaar elkaar af in de wildernis; ze zijn immers onlosmakelijk met elkaar verbonden.

– Uit *Woodswoman* van Anne LaBastille



I

BARBARA

Louise

Augustus 1975

Het bed is leeg.

De groepsleidster Louise – drieëntwintig, klein van stuk, schorre stem, opgewekt – staat met haar blote voeten op de warme, ruwe planken van de blokhut die de naam Balsemzilver draagt en heeft even tijd nodig om tot zich door te laten dringen dat er niemand onder in het stapelbed bij de deur ligt. Later zal ze de tien seconden tussen constatering en conclusie opvatten als bewijs dat de tijd een menselijk construct is, dat de tijd kan vertragen en versnellen afhankelijk van de emoties, van de chemicaliën in het bloed.

Het bed is leeg.

De enige zaklamp in de blokhut – die altijd, ook overdag, moet worden meegenomen als er iemand naar het toiletgebouw gaat – ligt op zijn vaste plek op de plank bij de deur.

Louise draait langzaam een rondje om haar as en somt in stilte de namen op van de meisjes die ze wel ziet.

Melissa. Melissa. Jennifer. Michelle. Amy. Caroline. Tracy. Kim.

Acht meisjes. Negen bedden. Ze telt nog eens, en nog eens.

Uiteindelijk, als er niet meer aan te ontkomen valt, laat ze één naam naar de voorgrond komen: Barbara.

Het lege bed is van Barbara.

Ze doet haar ogen dicht. Stelt zich voor dat ze later steeds weer zal terugkeren naar deze plek en naar dit moment, als een eenzame tijdreiziger, als een spook dat rondwaart in Balsemzilver en vurig hoopt dat er een lichaam zal verschijnen op de plek waar het nu ontbreekt, vurig hoopt dat het meisje, Barbara, door de deur naar binnen komt. Dat ze gewoon naar de wc was en de regel over de zaklamp was vergeten, dat ze op een ontwapenende manier haar verontschuldigen aanbiedt, zoals ze al vaker heeft gedaan.

Maar Louise weet dat dit alles niet zal gebeuren. Ze kan het niet goed uitleggen, maar ze voelt dat Barbara is verdwenen.

Waarom nou net zij, denkt Louise. Waarom moet van al die meisjes nou net zij vermist raken?

Om 6.25 uur loopt Louise door het gordijn terug naar de ruimte die ze deelt met Annabel, haar assistente. Annabel Southworth is een zeventienjarige balletdanseres uit Chevy Chase, Maryland. Wat leeftijd betreft zit ze dichterbij de kampdeelnemers dan bij Louise, maar ze is doortastend, legt altijd een ironische ondertoon in haar woorden en zorgt ervoor dat iedereen zich terdege bewust is van de strikte grens tussen dertien en zeventien, een grens die fysiek tot uiting komt in het tussenschot van multiplex tussen het hoofdgedeelte van de blokhut en het hoekje waar de leidsters slapen.

Nu schudt Louise haar wakker. Nu opent Annabel haar ogen op een kiertje. Legt ze met een melodramatisch gebaar haar gebogen arm eroverheen. Dommelt ze weer in.

Louise ruikt een bierkegel. Tot dan toe had ze aangenomen dat die geur uit haar eigen lichaam kwam, uit haar eigen poriën en mond. Ze heeft gisteravond in elk geval genoeg gedronken om daar vandaag de gevolgen van te ondervinden. Maar nu ze bij Annabel staat, vermoedt ze dat zij de bron was.

Wat zorgwekkend is.

‘Annabel!’ fluistert Louise dwingend. Ze klinkt als haar moeder. En in zekere zin voelt ze zich ten overstaan van dit meisje ook als haar moeder – haar slechte moeder, haar onverantwoordelijke moeder.

Annabel doet haar ogen open. Ze gaat zitten, vertrekt meteen haar gezicht. Ze kijkt Louise aan en haar ogen sperren zich open, haar gezicht wordt bleek.

‘Ik ga over mijn nek,’ zegt ze – te luid. Louise maant haar tot stilte en grijpt naar het eerste wat binnen handbereik ligt: een lege chipszak op de grond.

Annabel grist de zak uit haar handen. Braakt. Dan heft ze haar hoofd, hijgend, zachtjes kreunend.

‘Heb je een kater?’ vraagt Louise.

Annabel schudt haar hoofd. Angstig.

‘Ik denk dat ik...’ begint ze. Maar opnieuw snoert Louise haar de mond. Ze gaat op haar bed zitten en telt in gedachten tot vijf, zoals ze dat al doet sinds ze klein was. Op die manier heeft ze zichzelf aangeleerd om niet meteen te reageren.

Annabels kin trilt. ‘Ik denk dat ik iets verkeerd heb gegeten,’ fluistert ze.

‘Ben je gisteravond hier gebleven?’ vraagt Louise. ‘Annabel?’

Annabel kijkt haar aan. Lijkt een inschatting te maken.

‘Dit is belangrijk,’ zegt Louise.

Gewoonlijk heeft ze veel geduld met haar assistentes. Ze weet hoe ze hen door hun eerste kater heen moet helpen. Vindt het niet erg als ze zich op een vrije avond een beetje laten gaan. Dit jaar is ze hoofdleidster en meestal knijpt ze een oogje dicht als ze iemand dingen ziet doen die niet echt kwaad kunnen. En als de situatie het toelaat, doet ze er zelf aan mee. Maar verder houdt ze de teugels strak; zo werd aan het begin van de zomer de eerste groepsleider die na een nacht doorhalen niet op tijd zijn bed uit was gekomen de toegang tot de eerste paar feesten ontzegd, en dat bleek zo’n afschrikwekkend voorbeeld dat daarna niemand meer die fout maakte.

Tot nu toe. Want gisteravond was Annabel verantwoordelijk voor de meisjes in Louises afwezigheid. Blijkbaar had Annabel haar plicht verzaakt.

Louise doet haar ogen dicht. Laat de gebeurtenissen van die avond de revue passeren.

Er was een dansfeest in de Grote Zaal ter afsluiting van het kampseizoen; alle deelnemers, leiders en assistenten moesten daarbij aanwezig zijn. Ze herinnert zich dat het haar op een gegeven moment was opgevallen dat Annabel ontbrak, in elk geval zag ze haar nergens, maar Louise weet zeker dat ze voor het eind van het feest terug was.

Want om elf uur had Louise snel koppen geteld en toen was Annabel erbij, samen met de negen meisjes uit hun blokhut – ja, negen. Alle negen hadden ze heel zoet naar Louise gezwaaid toen ze naar bed gingen. Ze ziet ze nog in kleine groepjes weglopen naar Balsemzilver.

Dat was de laatste keer dat ze hen had gezien. Louise, die erop rekende dat Annabel de boel in de gaten hield, was vertrokken.

Nu probeert ze zich voor de geest te halen hoe de bedden eruitzagen toen ze diep in de nacht, lang nadat de lichten uit waren gegaan, de blokhut in was geslopen. Hoe laat was dat? Een uur of twee, drie? Er komen gefragmenteerde beelden in haar op: de open mond van Melissa R., Amy’s arm die over de rand van het bed bungelde. Maar er is geen herinnering aan Barbara zelf. En evenmin aan Barbara’s afwezigheid.

Wel dringt zich een andere herinnering op: John Paul, op de open plek, rondmaaiend met zijn armen, eerst haar kant op en daarna die van Lee Towson. John Paul, vechtend als een rijkeluisjochie, de vuisten geheven alsof hij een boksring betrad. Lee woest en strijdlustig, met zijn keukenschort nog voor. Binnen de kortste keren lag John Paul op de

grond, verdoemd, knipperend met zijn ogen, starend naar de takken boven zijn hoofd.

Vandaag wordt een problematische dag. Het is altijd problematisch als John Paul haar ervan verdenkt dat ze met iemand anders rotzooit.

Voor alle duidelijkheid: hij heeft het mis – deze keer.

Annabel hapt naar adem. Houdt haar hand voor haar ogen.

‘Weet jij waar Barbara is?’ vraagt Louise zonder omhaal. Ze hebben maar weinig tijd: de meisjes worden zo wakker.

Annabel kijkt verward.

‘Van Laar!’ zegt Louise, en dan met zachtere stem. ‘Barbara Van Laar.’

‘Nee,’ zegt Annabel, en ze laat zich achterover op het bed vallen.

Natuurlijk schalt net op dat moment de reveille uit de luidsprekers die verspreid over het terrein in bomen hangen, wat betekent dat aan de andere kant van het tussenschot acht meisjes van twaalf of dertien met tegenzin wakker worden, zachte geluidjes maken, diep uitademen en zuchten, zich oprichten op hun ellebogen.

Louise loopt nu onrustig heen en weer.

Annabel, die nog steeds op haar rug ligt, volgt haar met haar blik en langzamerhand begint de ernst van de situatie tot haar door te dringen.

‘Annabel,’ zegt Louise. ‘Ik wil een eerlijk antwoord. Ben je gisteravond nog weggegaan? Toen de meisjes in bed lagen?’

Annabel lijkt haar adem in te houden. Dan laat ze de lucht stromen. Knikt. Louise ziet dat haar ogen vochtig worden.

‘Ja,’ zegt ze. Met een kinderlijke trilling in haar stem. Ze heeft zelden op haar kop gekregen, dat weet Louise zeker. Annabel is zo iemand die vanaf haar geboorte te horen heeft gekregen hoe waardevol ze is voor deze wereld. Hoe gelukkig ze de mensen om haar heen maakt. Ze laat haar tranen nu de vrije loop, en Louise moet een zucht onderdrukken. Wat heeft Annabel te vrezen? Voor haar staat er niets op het spel. Ze is zeventien. In het ergste geval wordt ze weggestuurd en moet ze terug naar haar rijke ouders op de heuvel – haar ouders die nota bene bevriend zijn met de eigenaren van het kamp en die op dit moment te gast zijn in hun huis op het terrein. Terwijl Louise – de volwassene van hen tweeën, denkt ze vol zelfverwijt – terwijl Louise in het ergste geval... nou ja. Niet op de zaken vooruitlopen, zegt ze tegen zichzelf. Concentreer je op het hier en nu.

Louise loopt naar het gordijn. Houdt het een klein stukje opzij. Daarbij valt haar oog op Tracy, het zwijgzame meisje dat het stapelbed deelt

met Barbara en dat nu halverwege haar afdaling langs de ladder tot stilstand is gekomen en al lijkt door te hebben wat er aan de hand is.

Louise laat het gordijn los.

‘Is ze vermist?’ vraagt Annabel. Voor de derde keer snoert Louise haar de mond.

‘Dat woord moet je niet gebruiken. Zeg maar dat ze niet in haar bed ligt.’

Louise kijkt rond in hun kamertje, op zoek naar sporen van gisteravond. Alles wat ze vindt, stopt ze in een bruine papieren zak: het bierflesje dat ze had leeggedronken toen ze terugliep vanaf de open plek, het restje van een joint die ze in de loop van de avond had gerookt, de chipszak met het braaksel, die ze met twee gestrekte vingers oppakt.

‘Zijn er nog meer dingen waarvan je niet wilt dat ze gevonden worden?’ vraagt ze aan Annabel, die haar hoofd schudt.

Louise vouwt de zak dicht en rolt hem zo strak mogelijk op.

‘Luister,’ zegt ze. ‘Het kan zijn dat jij vanochtend de meisjes onder je hoede moet nemen. Ik weet het nog niet zeker. Maar in dat geval moet je deze weggooien. Loop maar gewoon even langs het afvalhok op weg naar het ontbijt. Die zak moet hier weg. Kan ik dat aan jou overlaten?’

Annabel knikt. Ze ziet nog steeds groen.

‘Maar ik wil dat je eerst een tijdje hier blijft,’ zegt Louise. ‘Laat je nog even niet zien. En hou...’ Ze aarzelt, zoekt naar woorden die serieus klinken maar niet als een schuldbekentenis. Ze heeft het tenslotte tegen een kind. ‘Zeg voorlopig niets over gisteravond, tegen niemand. Ik moet eerst wat dingen op een rijtje zetten.’

Annabel zegt niets.

‘Oké?’ vraagt Louise.

‘Oké.’

Die bezwijkt meteen, denkt Louise. Zodra iemand ook maar enige druk uitoefent, zal ze tot in detail vertellen wat er is gebeurd en wat ze weet. Daarna zal ze uithuilen op de schouders van haar vader en moeder, die het gedicht van Edgar Allan Poe waarnaar ze hun dochter hebben vernoemd waarschijnlijk niet eens hebben begrepen, die haar zullen troosten, en dan zal ze haar balletlessen hervatten, en volgend jaar zal ze door haar middelbare school worden overgedragen aan Vassar, Radcliffe of Wellesley, en ze zal trouwen met de jongen die haar ouders voor haar hebben uitgekozen – ze heeft zich tegen Louise laten ontvallen dat ze er al een op het oog hebben – en ze zal geen seconde terugdenken aan Louise Donnadieu of stilstaan bij het lot dat Louise wacht of bij de pro-

blemen die Louise de rest van haar leven zal ondervinden bij het vinden van een baan of een huis, bij het onderhouden van haar moeder, die al zeven jaar niet meer kan of wil werken. Bij het onderhouden van haar broertje, die elf is en een beter leven verdient.

Annabel kokhalst. Maar ze houdt het binnen.

Louise zet haar handen in haar zij. Ademt diep in en uit. Rustig aan, zegt ze tegen zichzelf.

Ze recht haar rug. Trekt het gordijn opzij. Doet haar best om onwetendheid en verbazing voor te wenden ten overstaan van de meisjes, die – ze slikt haar schaamte door als een pil – naar haar opkijken en haar bewonderen, die zo vaak bij haar komen voor advies en bescherming.

Ze loopt de ruimte in. Doet alsof ze de bedden afspeurt. Fronst haar voorhoofd om verbazing uit te drukken.

‘Waar is Barbara?’ vraagt ze monter.

Tracy

Twee maanden eerder

Juni 1975

Elke deelnemer kreeg bij aankomst drie regels voorgeschoteld.

De eerste had te maken met etenswaren in de blokhut, en de manier waarop die geconsumeerd en bewaard moesten worden (goed afgesloten, netjes).

De tweede ging over zwemmen, een activiteit die onder geen beding alleen mocht worden ondernomen.

De derde – en belangrijkste, zoals bleek uit de blokletters waarin deze in een aantal gemeenschappelijke ruimtes te lezen was – luidde: ALS JE VERDWAALD BENT, GA DAN ZITTEN EN ROEP OM HULP.

Tracy vond dat advies bijna grappig. Later die avond, bij het openingskampvuur, zou het worden herhaald en toegelicht. Maar nu het zo kort en bondig door een lange kampleider werd gedeclameerd, zonder inter-punctie of emotie, moest ze een nerveus lachje bedwingen en haar blik afwenden. ALS JE VERDWAALD BENT, GA DAN ZITTEN EN ROEP OM HULP. Ze probeerde zich voor te stellen dat ze zomaar op de grond ging zitten. Haar mond opendeed. En begon te roepen. Welk geluid zou er aan haar keel ontsnappen? Welk woord, of welke woorden? ‘Help’? ‘Help me’? Alsjeblieft niet: ‘Kom me redden!’ De gedachte alleen al.

Haar vader had haar betaald om naar het kamp te gaan.

Na een week onderhandelen en een impasse die het hele weekend duurde doordat ze haar kamer niet uit kwam, bleek dat haar prijs te zijn: honderd kille, klinkende dollars, waarvan de helft op haar zou liggen te wachten als ze terugkwam.

Ze was van plan geweest om die hele zomer te bivakkeren in de woonkamer van het victoriaanse huis in Saratoga Springs dat haar ouders al tien jaar lang elk raceseizoen huurden. Ze was van plan geweest om op de bank te liggen, met de jaloezieën halfdicht, de ramen halfopen en alle ventilatoren die in het huis te vinden waren om haar heen, en alleen maar af en toe op te staan om uitgebreide tussendoortjes klaar te maken. En ze was van plan geweest om te lezen, dat was het belangrijkste.

Zo was het de afgelopen vijf zomers gegaan. En zo had ze de zomer van 1975 ook voor zich gezien.

Maar haar vader, die nog geen jaar geleden van haar moeder was gescheiden, had snel achter elkaar een nieuwe vriendin gevonden, een ander, luxueuzer huis gehuurd en besloten dat Tracy niet de hele zomer mocht lanterfantten zonder iets omhanden te hebben. Dat zei hij in elk geval tegen haar toen ze half juni vanaf haar moeders huis op Long Island terugreden naar Saratoga. (Het viel haar op dat hij zijn plan pas uit de doeken deed toen ze al ruimschoots halverwege waren.) De ware reden, vermoedde ze, was dat hij haar twee maanden ergens wilde onderbrengen. Zodat hij en voornoemde vriendin hun gang konden gaan zonder dat er een mokkend meisje van twaalf in de weg liep. Waarom, vroeg Tracy zich af, had hij de hele zomer gestreden om de voorgedij als hij haar prompt wegstuurde?

Hij had niet eens de moeite genomen om haar zelf bij Kamp Emerson af te zetten. Die taak had hij uitbesteed aan Donna Romano, de vriendin, die voor Tracy niet veel meer was dan een voor- en een achternaam.

‘We hebben een race vandaag,’ zei haar vader toen ze hem in de gang de weg versperde en hem smeekte om mee te gaan. ‘Ik moet naar Belmont. Second Thought start om twee uur.’

Haar vader was de zoon van een jockey, maar hij was te groot om in diens voetsporen te treden. Daarom was hij trainingsruiter geworden, vervolgens trainer en daarna eigenaar – elke stap in zijn carrière was gepaard gegaan met een verandering in hun levensomstandigheden. Vlak na Tracy’s geboorte woonden ze met z’n drieën in een camper op de oprit van haar moeders moeder. Nu woonden ze in een groot, nieuw huis in Hempstead, met een zilverkleurige toegangspoort. Nou ja, Tracy en haar moeder woonden daar.

‘We hebben elkaar niets te melden!’ riep ze uit, maar hij schudde alleen zijn hoofd en legde twee dwingende handen op haar schouders. Ineens viel het haar op dat ze op ooghoogte met hem stond, met haar eigen vader. Ze had net een groeispuurt doorgemaakt, waardoor ze nu bijna een meter tachtig was en haar schouders flink liet hangen als ze niet in beweging was.

‘Het schijnt eersteklas te zijn. Ik bedoel echt poepchic,’ zei haar vader – dezelfde twee tenenkrommende omschrijvingen die hij had gebruikt toen hij haar over dit plan inlichtte. ‘Ik weet zeker dat je het er geweldig zult vinden.’